

Isten éltesse, Kolozsvár!

■ Nap mint nap végigszaladunk utcáin, bosszankodva vagy örömteljesen nevetve. Sietős lépteink mellett ritkán nyílik idő megérezni lüktetését – nem a nyüzsgőt, forgalomba-hiányosságokba fulladtat, hanem azt a csendeset, ott legbelül. Születésnap mellékletünkkel ma ebben segítünk: hogy mindenki megtalálja a saját legbensőségesebb Kolozsvárját, ami csak is egyesegyedül az övé, senki másé.

Tizen meséltek nekünk arról, mit jelent nekik Kolozsvár, mit szeretnek, mit hiányolnak benne, milyennek szeretnék látni, megélni az álombeli várost. S mert 700 éve annak, hogy Kolozsvár városi rangot kapott, olyanokat kérdeztünk, akiknek életkorában ott van a mesebeli 7-es számjegy: hölgyeket és urakat 7-től a majdnem 97 évesig. Vallomásaikban emlékek és érzések törnek fel, rég elfeledettnek hitt képek elevenednek meg régi ismerősökről, letűnt korok szertefoszló árnyai bukkannak elő és a jövő merészebbnél merészebb álmai szövődnek.

De nemcsak az emlékeket firtatjuk, egyben felfedezőút ez. Asztalos Lajos írása közelebb hozza hozzánk azt a Károly Róbertet, akinek Kolozsvár a városi rangját köszönheti, és megtudjuk, hogy ez miért is olyan jelentős momentum a település számára. Felfedezzük együtt a főúri konyhát is, hiszen Dézsi Ildikó kolléganőnk kötetnyt kötött, és százévesnél öregebb receptek alapján főzött nekünk. Megtalálják itt a legelső fennmaradt magyar nyelvű szakácskönyv, a 320 esztendővel ezelőtti Colosvarott nyomtatott Szakácsmesterségnek könyvecskéje néhány gusztu receptjét is.

Ha megannyi adatot ismernénk Kolozsvár történelméből, Gaal György egészen biztosan tud újat mondani. Tudta-e például, hogy ki és mikor állította a város első karácsonyfáját? Hogy a karácsony sok sorsfordító történetet hozott a város életébe? Ismerte-e, hogy a város gyakorta váltakozó urainak egyik első dolguk volt mindig az utcazene módosítása? Hogy itt jelent meg a világ első összehasonlító irodalmi folyóirata, és itt hajtották végre a világon a második veseeltávolítást? Hogy a Casablancáról világszerte ismertté vált Michael Curtis Kolozsváron is forgatott Kertész Mihályként? Hát azt tudta-e, hogy Mátyás király főtéri szobra hamarabb megépült, minthogy villanyáram lett volna a városban, ahol egyébként már közel kétszáz éve létezik közvilágítás? De akár gyertyafény, akár légszesz-lámpák, akár villanyáram világított az utcákon, Kolozsvár történet, egyre csak történt.

Kívánjuk, hogy a mellékletünkben kínált olvasmányok hatására ki-ki újra felfedezze a saját régi-új Kolozsvárját – a kicsit piszkosat, kopottat, kissé elhanyagoltat, a díszeset, néha túl cifrát, mégis gyönyörűségeset. Amilyen ez a patinás kolozsvári lámpa, amely mindennel dacolva mégis fényt ad. Ha rátalálnak, meséljék el kedvesüknek, gyermeküknek, szomszédjuknak, akár még nekünk is. Leljük meg mindannyian a várost, amelyben élünk – a várost, amely bennünk él.

ROHONYI D. IVÁN

Kerekes Edit

„Fokozta Kolozsvár iránti vonzódásomat megismerkedésem a színházzal, ahol statisztaként »felléptem« néhányszor.”
Egyed Ákos, 87

„Főtér. Itt döntöttem el véglegesen, hogy nekem igenis Kolozsvár kell a maga pörgésével, zajával, mindenével.”
Domokos Boglárka, 17

„Kolozsváron a legjobban a botanikus kert tetszik, és persze a lila trolik. Ha nagy lesznek, buszvezető leszek.”
Albert István, 7

„Hogy mit szeretek Kolozsvárban? Mindent. Mert feltétel nélkül szeretem. Őt magát, úgy, amilyen volt, van és lesz.”
Palocsay Kisó Kata, 47

„... a Köztársaság mozi, ahová péntek reggelként sajtóvetítésekre jártunk, az Attila utcai jázminbokrok illata...”
Sándor Boglárka, 37

